

Arrest

nr. 40 752 van 24 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 november 2008 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 december 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 februari 2009 en 26 maart 2009.

1.3. Op 7 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, verklaarende Iraaks staatsburger te zijn van Koerdische origine, afkomstig uit Hawijah in de provincie Kirkuk, Centraal-Irak, verklaarde Irak te hebben verlaten op 15 november 2008 richting Turkije. Op 22 november 2008 zou u Turkije verlaten hebben richting België waar u op 28 november 2008 aankwam en nog dezelfde dag een asielaanvraag indiende.

U verklaarde dat u Irak verliet omdat uw leven in gevaar is en u schrik hebt vermoord te worden. Na de val van het regime van Saddam Hussein kwamen er twee mensen werken op de landbouwgronden van uw ouders. U had het vermoeden dat ze terroristen waren. Een arbeider, D. (...), die bij u werkte hield hen in het oog. Dana kwam u verwittigen dat hij ze verdacht vond en dat hij ze in het Arabisch tegen elkaar had horen zeggen dat ze mensen zouden bedreigen. Rond 24 oktober 2008 ging u samen met Dana en nog een andere arbeider, D. (...), klacht indienen bij de politie tegen deze twee personen. De politie kwam ter plaatse en pakte één van de twee personen op terwijl de andere kon ontsnappen. U stelt dat er op het politiebureau terroristen werkten en dat zij uw namen hebben doorgegeven aan andere terroristen. Enkele dagen later werd het lijk van D. (...) teruggevonden, hij bleek vermoord te zijn. U kreeg het vermoeden dat het iets te maken had met de klacht die u had ingediend. De politie liet u weten dat de terroristen wisten dat u klacht had ingediend maar u weet niet hoe de politie dit wist. In samenspraak met uw ouders besloot u dat het beter zou zijn voor u om het land te verlaten. Samen met Dana ging u naar zijn oom die jullie vertrek uit Irak regelde. U raakte D. (...) kwijt in Istanbul (Turkije) waarna u alleen doorreisde.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hiervolgende redenen.

*Vooreerst dient opgemerkt dat u ter staving van uw asielaanvraag een originele identiteitskaart (administratief dossier, groene map, stuk 1) neerlegde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (administratief dossier, blauwe map, stuk 1) en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat het document door de Federale Politie als een **volledige vervalsing** wordt beschouwd. Door het neerleggen van een vals identiteitsdocument heeft u doelbewust getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Deze fraude is flagrant en doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid, alsook doet dit twijfels rijzen aangaande uw beweerde afkomst uit/ én verblijf in Hawijah, Centraal-Irak. Door het neerleggen van valse identiteitsdocumenten kan uw ware identiteit en herkomst immers niet worden vastgesteld.*

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde afkomst en verblijf in Hawijah, Provincie Kirkuk, in Centraal-Irak verder ondergraven door de volgende vaststellingen. Zo verklaarde u dat u altijd in de Qadissiyah-wijk in Hawijah gewoond heeft van uw geboorte tot uw vertrek (CGVS 1, p. 4 & CGVS 2, p. 2). Toen u echter gevraagd werd naar het aantal inwoners van uw wijk in Hawijah, stelde u dat u hier geen idee van had (CGVS 2, p. 3) hetgeen enigszins merkwaardig is als u er uw hele leven gewoond zou hebben. U zou dit, weliswaar bij benadering, toch moeten kunnen duiden. Gevraagd naar het aantal inwoners in Hawijah-stad stelde u dat dat er zo'n 7.000 zijn en dat het district Hawijah een 20- tot 25.000 inwoners telde. Die aantallen zouden altijd stabiel zijn gebleven en er zou geen bevolkingstoename hebben plaatsgevonden sinds de val van het regime van Saddam Hoessein, zo stelde u (CGVS 2, p. 4-5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (administratief dossier, blauwe map, stuk 2) en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het aantal inwoners dat u geeft voor Hawijah-stad en het district Hawijah, geenszins overeenkomen met de aantallen uit de beschikbare informatie. Het aantal inwoners voor Hawijah-stad en het district, liggen vele keren hoger dan het aantal dat u geeft. Voor de stad varieert dit tussen de 70.000 en 150.000 inwoners terwijl de schattingen voor het district variëren tussen de 150.000 en 450.000 inwoners. Deze aantallen zijn dan ook van een totaal andere grootorde dan u zelf aangaf wat op zich al flagrant is. Bovendien blijkt uit die informatie dat er wel degelijk een bevolkingsexplosie is geweest na de val van het regime door het toestromen van duizenden ontheemden en mensen die het geweld in andere gebieden ontvluchtten. Dat u hiervan niet op de hoogte blijkt te zijn terwijl u er uw hele leven, inclusief de periode na de val gewoond zou hebben, is weinig geloofwaardigheid en laat ernstige twijfels ontstaan over uw aanwezigheid in Hawijah in die periode. Temeer daar u met uw ouders actief was in de landbouwsector (CGVS 1, p. 13-14) een sector die zonder meer gevoelig is voor/ afhankelijk is van de toename of afname van het bevolkingsaantal.

Daarnaast is de informatie die u over Hawijah en omgeving kan geven vrij vaag en zeer summier. Of er een stadsraad of districtsraad is in Hawijah kan u niet zeggen (CGVS 1, p. 6). Of Hawijah al dan niet een burgemeester heeft weet u niet (CGVS 1, p. 5). Uw weet wel dat er een stadshuis in Hawijah maar waar het juist ligt, weet u niet (CGVS 2, p. 5). Wie de overheid vertegenwoordigde in Hawijah kon u niet aangeven (CGVS 1, p. 6) en u had er geen idee van wie de meeste politieke invloed heeft in Hawijah (CGVS 1, p. 10) of wie er de sterkste politie formatie is (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 6). Gevraagd naar aanwezigheid van politieke partijen in Hawijah, stelde u dat de PUK en KDP in Hawijah aanwezig waren maar dat was iets wat u enkel maar op TV vernomen had. Of er buiten de Koerdische partijen, PUK en KDP, nog andere partijen aanwezig waren in Hawijah kon u niet aangeven (CGVS 2, p. 11). Welke instanties of diensten verantwoordelijk zijn voor de veiligheid in Hawija, kon u evenmin aangeven (CGVS 1, p. 6-7). Toen u gevraagd werd wie de militaire en politieke controle in Hawijah-stad had, stelde u dat dit de terroristen waren. Gevraagd naar welke terroristen kon u echter niet antwoorden (CGVS 2, p. 6). Gevraagd naar welke gewapende groeperingen of terroristische organisaties er in Hawijah actief zijn, kon u wel een aantal namen van groeperingen geven maar toen u gevraagd werd of het hier soennietische, sjiietische of eventueel andere groeperingen betrof, kon u dit voor geen één van de door u genoemde groeperingen aangeven (CGVS 1, p. 11-12) hetgeen op zich zeer merkwaardig is aangezien dit onderscheid essentieel is voor de veiligheidsproblematiek in uw regio alsook omdat u zelf verklaarde dat u problemen had met de terroristen en dat u net omwille van die problemen uw land ontvluchtte.

Er werd u eveneens gevraagd naar de veiligheidssituatie in uw wijk "Qadissiyah". U stelde dat die slecht is (CGVS 1, p. 11). Toen er echter gevraagd werd naar concrete aanslagen in uw wijk kon u één aanslag aanhalen van vijf of zes jaar terug. Waar die aanslag had plaatsgevonden kon u echter niet aangeven (CGVS 1, p. 11). Toen u er vervolgens op gewezen werd dat Qaddisiyah met één aanslag de laatste vijf, zes jaar toch wel een relatief veilige en rustige wijk is, stelde u dat dit niet het geval was en dat er veel incidenten waren maar concrete voorbeelden van die incidenten kon u dan weer niet geven (CGVS 1, p. 12) hetgeen weinig aannemelijk is, precies omdat ze -naar uw zeggen- zo talrijk waren.

Van iemand die verklaard zijn hele leven in Hawijah te hebben gewoond en er uiteindelijk diende te vluchten omdat u problemen kende met terroristen is het weinig geloofwaardig dat u dermate weinig weet van uw woonomgeving en dermate vaag blijft in uw antwoorden. Dat u niet geschoold bent is niet als gegrond argument te aanvaarden om dermate weinig af te weten van het sociaal-maatschappelijke leven en de dagdagelijkse gebeurtenissen in uw stad. De hogervermelde vaststellingen laten dan ook niet toe nog enig geloof te hechten aan uw herkomst en uw verblijf in Hawijah in de door u aangegeven periode. Deze vaststellingen zijn bovendien van die aard dat het CGVS zich onmogelijk een correct beeld kan vormen van uw preciese herkomst, van uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw eventueel verblijf in andere derde landen, en van eventuele verblijfsalternatieven waarover u zou beschikken.

Uit wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk kan maken dat u afkomstig bent uit Hawijah, provincie Kirkuk in Centraal-Irak. Aangezien de door u ingeroepen feiten waarbij u door terroristen bedreigd werd omwille van een klacht die u zou hebben ingediend bij de politie, zich eveneens in Hawijah afspeelden, kan er gezien het niet aannemelijke karakter van uw afkomst uit Hawijah in Centraal-Irak aan dit ingeroepen asielrelaas evenmin enig geloof worden gehecht.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten (identiteitskaart, brief van oom S. (...)) zijn niet van die aard dat ze hetgeen hiervoor werd uiteengezet kunnen wijzigen. Met betrekking tot de identiteitskaart werden de redenen daarvoor hogerop reeds uitgebreid uiteengezet. De bewijswaarde van de brief van uw oom S. (...) is in het kader is relatief aangezien het een persoonlijke correspondentie betreft en geen officieel document.

Bijgevolg kan dan ook niet worden besloten dat u uw land hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Derhalve wordt u zowel het statuut van vluchteling als het subsidiaire beschermingsstatuut u geweigerd. Immers, aangezien uw herkomst uit Hawija, in Centraal-Irak, niet geloofwaardig is kan u op basis hiervan dan ook niet de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat zijn gehele asielrelaas als ongeloofwaardig beschouwd wordt louter en alleen op basis één element, met name zijn kennis over de stad, zonder rekening te houden met zijn eigenlijk asielrelaas. Verzoeker verwijst naar de algemene (veiligheids)situatie in zijn streek van herkomst, meent geen bescherming van de Iraakse staat te kunnen genieten gezien het repressieve beleid ten aanzien van de Koerdische minderheden, stelt dat de aangehaalde tegenstrijdigheden geenszins van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten en meent bij een terugkeer naar Irak het slachtoffer te worden van folteringen en mishandelingen, en willekeurig geweld.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing de redenen voor de weigering van de subsidiaire bescherming niet aangeeft en men van oordeel is dat er in de regio in dewelke verzoeker woonachtig is, geen aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er geen open conflictsituatie aanwezig is, in tegenstelling tot andere gebieden. Verzoeker stelt dat de huidige situatie in Irak op het gebied van de mensenrechten en de rechten van de Koerdische minderheden alarmerend is en meent verschillende redenen te hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen waardoor het onmogelijk is voor hem om naar Irak terug te keren. Verzoeker besluit dat de Commissaris-generaal, alvorens hem de subsidiaire bescherming te weigeren, meerdere officiële bronnen in aanmerking zou moeten nemen die elk verklaren dat de geforceerde terugkeer van de asielzoekers hun leven in gevaar kan brengen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) uit het rapport van de Federale Politie blijkt dat de door verzoeker voorgelegde identiteitskaart, een volledige vervalsing betreft, (ii) hij geen idee heeft van het aantal inwoners van zijn wijk in Hawijah en hij foutieve verklaringen aflegde omtrent het aantal inwoners van Hawijah-stad en het district Hawijah, en eventuele bevolkingstoenames, (iii) zijn kennis over het sociaal-maatschappelijke leven en de dagdagelijkse gebeurtenissen in zijn stad, zeer beperkt is, zoals uitgebreid toegelicht, (iv) hierdoor geen geloof kan worden gehecht aan zijn afkomst uit Hawijah, Kirkuk, en derhalve ook niet aan de vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld, en (v) de bewijswaarde van de brief van zijn oom S. relatief is gezien het een persoonlijke correspondentie betreft en het geen officieel document is.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43 027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136 692).

2.6. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd zijn asielaanvraag niet louter en alleen als ongeloofwaardig beschouwd omwille van zijn (ontoereikende) kennis over zijn stad, de populatie en de groei ervan, de aanwezige politieke partijen en terroristische groeperingen, doch stelde de Commissaris-generaal vooreerst vast dat verzoekers geloofwaardigheid op ernstige wijze wordt ondermijnd door de vaststelling dat zijn 'originale' identiteitskaart, waarvan hij stelt dat hij deze gebruikte in Irak (gehoorverslag, p.2) na onderzoek door de Federale politie een vervalsing blijkt te zijn. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift volledig voorbij aan deze conclusie van de Federale Politie en hij betwist noch weerlegt de resultaten van het onderzoek, toegevoegd aan het administratief dossier. De vaststelling dat verzoeker een vervalst document voorlegt ondermijnt ernstig zijn bewering afkomstig te zijn uit Centraal-Irak (Kirkuk), temeer hij ook middels zijn verklaringen niet aannemelijk weet te maken afkomstig te zijn uit deze regio van Irak.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt aan te geven hoeveel inwoners zijn wijk in Hawijah, de stad zelf en het district Hawijah telt, is de Raad van oordeel dat éénieder die afkomstig is van deze plaats ondubbelzinnig moet kunnen aangeven of er een toename of een vermindering is geweest in het aantal inwoners. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker deze vraag werd gesteld tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 februari 2009 en dat hij twee keer antwoordde dat het bevolkingsaantal gelijk gebleven is, hetgeen manifest onjuist is gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (CEDOCA,IRQ2009-071w, p. 2-4). Voorts is verzoeker niet op de hoogte of er al dan niet burgemeester is in Hawijah, een stadsraad, een districtraad, of er een stadhuis is, wie de overheid vertegenwoordigt in Hawijah, wie er de meeste politieke invloed heeft, welke politieke partijen er zijn, wie er verantwoordelijk is voor de veiligheid, wie er de militaire en politieke controle heeft, welke terroristen er actief zijn en van welke strekking de gewapende of terroristische groeperingen zijn. Op één gebeurtenis na van jaren geleden, kan verzoeker geen voorbeelden van incidenten geven die zich de laatste jaren zouden hebben voorgedaan, terwijl uit de toegevoegde informatie blijkt dat *"Hawijah (...) een belangrijke verzetshaard (was) en (...) tot eind 2007 aanzien (werd) als één van de gevaarlijkste regio's in heel Irak met een gemiddelde van minstens 10 aanslagen per dag (rond de 80 berrmbommen per maand) waardoor zowel Arabische als Koerdische families de regio verlieten"*. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om deze bevindingen te weerleggen doch beperkt zich tot de verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Irak en de stelling dat volledig voorbijgegaan is aan zijn werkelijke asielfeiten die zich verbinden met de Conventie van Genève. Hiermee worden de pertinente motieven van de bestreden beslissing echter niet weerlegd en verzoekers opmerking dat zijn gebeurtenissen dienen gekaderd te worden binnen de heersende wanorde en willekeur, de talrijke vergeldingen tussen personen en de strijd tussen de verschillende godsdiensten en groeperingen, is niet afdoende nu blijkt dat verzoeker niet eens enkele voorbeelden kan geven van veiligheidsincidenten en hij niet weet van welke religieuze strekking de gewelddadige of terroristische groeperingen zijn. Waar verzoeker opmerkt dat de opgeworpen en vermeende tegenstrijdigheden geenszins van dien aard zijn dat ze zouden toelaten om te besluiten dat zijn relaas ongeloofwaardig is, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing nergens melding wordt gemaakt van tegenstrijdigheden die geleid hebben tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Gelet op verzoekers vervalste identiteitskaart en zijn partiële kennis van essentiële elementen over zijn voorgehouden regio van afkomst, met name Hawijah, Kirkuk, Irak, besloot de Commissaris-generaal terecht dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn afkomst uit Hawijah en derhalve ook niet aan de asielfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. Waar verzoeker stelt dat niet wordt ingegaan op de concrete en ernstige feiten die aan de basis liggen van zijn aanvraag en in de beslissing met geen woord wordt gerept over de klacht die hij, samen met zijn twee vrienden indiende bij de politie, noch over de aanhouding van één van de twee door verzoeker beklaagde personen en de moord op één van zijn twee vrienden, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit deze regio en hij geen enkel begin van bewijs indient van de klacht tegen vermeende terroristen, de daaropvolgende aanhouding en de moord op zijn vriend.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.8. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is ingegeven door de motieven die aan de weigering van de vluchtelingenstatus voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Nergens in de bestreden beslissing is een motief te bespeuren waarbij wordt besloten dat er in de regio in dewelke verzoeker woonachtig is, geen aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er geen open conflictsituatie aanwezig is, in tegenstelling tot andere gebieden.

De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177 396). Gelet op het feit echter dat verzoeker omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen niet aannemelijk gemaakt heeft afkomstig te zijn uit Hawijah, Irak, kan hem de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de Commissaris-generaal verschillende officiële bronnen in aanmerking zou moeten nemen, waaruit blijkt dat de gedwongen terugkeer van asielzoekers hun leven in gevaar kan brengen, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf nalaat informatie hieromtrent toe te voegen aan het verzoekschrift. Hoe dan ook, in het kader van huidig beroep kan enkel uitspraak worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS